

لږ تاسود و مره
گيلمان ميترجي

نه لري!

Ketabton.com

حکایت

ټولونه: اټک یوسفزی

ملي گيلمان پښتڼ
شهيد گيلمان

GILAMAN PASHTEEN

گیله من وزیر

له تاسو دومره گيله من یمه چې حد نه لري

له تاسو دومره گيله من یمه چې حد نه لري!

M Khalid Takal

گیله من وزیر

گیله من وزیر

له ناسو دومره گيله من یمه چې حد نه لري

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : له ناسو دومره گيله من یمه چې حد نه لري!
شاعر : ملي شهید حضرت نعيم غيوت گيله من وزیر
راټولونه : اجمل اټک يوسفزی
د پښتۍ ډیزاین : بناغلی صابر زیار
خپرنډوي : خښي کلتوري ټولنه
خپرونو لړ : (۱۸)
کمپوز : سلیمان خان
خرڅ : ۵۰ افغانۍ
چاپ کال : ۱۴۰۳/۵/۲ ⇔ ۲۰۲۴/۷/۲۳
چاپ شمېر : زرگونه ټوکه

د چاپ حقوق د نوموړې ټولنې سره خوندي دي

+93777111038

مننه او کور ودانی

ددې ټولگې د راټولولو او جوړولو په چارو کې له
ټولو هغو ملگرو منندوی یم چې مشورې او ډاډ یې
راکړي. په ځانگړي توگه له گران زلمي سلیمان جان
نه مننه کوم چې د شهید گيله من سره په اړیکه کې
و او ددې ټولگې یو شمېر شعرونه یې ورسپارلي
وو.

دویم د هېواد له خوږ ژبې هنرمندې او په پښتو
مینې مېرمنې اغلې هما افغانمینی نه هم د زړه له
تله مننه کوم چې د کتاب مالي لگښت ته یې پخپله
خوښه ټټر وواهه او لکه د غورځنگ د تکړه او
ژبورې مبارزې خور اغلې پېغلې وړانگې لونی په
شان یې دلته د قلم او ادب ډگر پیاوړی کړ او دا
ټولگه یې د چاپ په بڼه تر موږ راوړسوله

ټرون .

ددې ټولگې ټرون او اهدا د شهيد عثمان لالا .
شهيد ارمان لوني ، شهيد عارف وزير او شهيد
گیله من . د غیرتي او پښتنو میندو په نوم دی
دا غیرتمندې میندې د ټول پښتون ولس میندې دي
او تاریخ به یې په مېړانو ویاري

منظور او د پي ټي ايم ټولو سرتېرو ته ډالۍ
داسې څوک غواړو موږ

چې مو راتېول په يو کور کړي داسې څوک غواړو موږ
چې مو زخموڼه لږ ټکور کړي داسې څوک غواړو موږ
يو بي وطنه بي کفنه لا وارثه پښتون
که چېرې خلاص نور له پېغور کړي داسې څوک غواړو موږ
چې يو له غر بل له سنگر درېيم له ټانگه گوزي کړي
چې مو راتېول په يو شکور کړي داسې څوک غواړو موږ
يسوه د خير تېره چې کېږدي زموږ دواړو منځ کې
چې مې د ورور سره بيا ورور کړي داسې څوک غواړو موږ

جي مي ٽوپڪ او قلم دواڙه به قلم بدل ڪري
جي نور له جنگه مو زړه تور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي ڇي دا د وينو سـبـلابونه بس دي ودروي
جي سپين د امن خادر خپور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي ڪرسي ڀنگي او ملي جذبي راوپاروي
جي ٽول ولس به شرنڪ او شور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي مو تر منجهه دا د جبر ديوال ونروي
جي مو بچي د يوې مور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي د پنجاب نه خيله خاوره د اٽڪ وگهي
جي نور اوبه د ظالم زور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

اجمل اٽڪ يوسفزي

په قام مين ، قام نه خفه گيله من

د افغانانو او په ځانگړي توگه د پښتنو تاريخ له بدمرغه په سرو وینو لیکل شوی دی خو د تاريخ ټول جنگونه په پښتون قام تپل شوي دي يو جنگ هم داسې نشته چې پښتنو دې په چالښکر کشي کړې وي او په بل بې يرغل او برید کړی وي . په داسې حال کې چې پښتون يو مېړنی قوم دی . توره او ټوپک يې ستاينه او زېور دی .

پښتون پښتون وهلی خو په بل بې برید او بلوڅه نه ده کړې . خو د تاريخ جبر په وینو کې لمبولي دي او د شهيدانو هديرې ، نومونه او جنازې يې له شماره وتې دي . د پښتون د تورې شرننگ د نړۍ والو په تاريخونو کې اوس هم شرنگيږي او د نړۍ امپراتورانو دې قام ته دوه لاسي سلامي او تسليمي ورکړې ده . د نړۍ د هر مادي ستر طاقت ماته او زوال له همدې خړې پرې خاورې پيل شوی دی . لوی سکندر ، مغل ، چنگېز ، ورپسې انگرېز ، روس ، امريک او دوه څلوېښت متحدينو ملگرو هېوادونو يې دلته گونده ووهله او مات گوډ په تېښته بريالي شول . دا ټول په موږ پسې زموږ خاورې ته راغلي دي او موږ يې د سياسي سياليو او کټو قرباني شوي يوو . د هر يرغل پر وړاندې زموږ په زرگونو او لکونو ککړې قرباني شوې دي کورونه مو وران شوي دي . بچي مو يتيمان

شوي دي مېنډې مو بورې شوي دي او خويندې مو کونډې او
بې کسه شوي دي.

لنډه دا چې ددې پښتون وطن هر کانهې او هره لوېشت خاوره په
وینو لمبېدلې او د اوسني عصر په بارودو کې سوځېدلې ده.
یرغلگر راغلي زور یې وهلی چې مات شوي نو بس تللي خو د
نړۍ وروستی ستر ښکېلاکي ځواک انگرېز چې همدې پښتون
قام له برمه او د سلطنت له بام او تخته راگوزار کړ نو انگرېز د
خپل شیطاني فطرت له مخې خپل سور او شین سترگی پوځ له
پښتون وطن او سیمې نه مات گوډ وویست خو په حقیقت کې
یې خپل تور نسل په وراثت په سیمه کې پرېښود خو توپیر یې
دا و چې شین سترگی د کفر په نامه پښتنو غازیانو مات کړل
خو انگرېز ورته محمد علي جناح جوړ کړ او د اسلام په پاک
نوم او غږ یې یو ځل بیا خپله امپراتوري او باداري د سیمې د
غلامانو په شکل کې ټینګه کړه او دا داسې مقدس نوم و چې
پښتنو ورته سمدواړه تورې په ځمکه کېښودلې. انگرېز نه
یوازې دا چې دوه لوی گاونډي هېوادونه سره ووېشل بلکې د
خپلو دایمي گټو او د وخت د قوې او رقیب شوروي پر
وړاندې یې زموږ وطن او خاوره یو ځل بیا سنگر او دفتر کړ.
منظمو او غیرتي پښتنو د خپل بابا د عدم تشدد غږ بدرگه کړ
او د تور انگرېز د مکر ښکار شول دا ځل سور انگرېز د تور
غلام انگرېز پر اوږو د اسلام توپک کېښود او هر هغه کس
یې په سر پرې وویشت چې د حق او خپلواکۍ پوښتنه او

غوښتنه يې کوله چې تاريخي بېلگه يې د پاکستان تر زېږېدو لږ وروسته د بابرې قتل عام او د ټکر د ولس قتل عام دی .
 وژلو او نيولو ته اسلامي مهر او ټاپه پيدا شوه او د اسلام په چوکاټ کې د حق غوښتونکو خپل د مکار تور او سور انگرېز له خوا پيل شول . زندانونه ډک شول . حق غوښتونکي غداران ونومول شول او د وحشت او بربريت په ښودلو او خپرولو د خلکو خولې بندې او وگندل شوې ، ځينې بې شعوره کسان طامع شول او ځينې واخيستل شول . پښتون ولس تر دې دمه پوره ۷۷ کاله محکوم شو ، ووهل شو ، ذليل شو ، په خپله خاوره بې اختياره شو ، په خپلو وسايلو کې بې زورگاره شو . په سياسي او اداري واک او مسايلو کې هېر او بېخي بې برخې شو لنډه دا چې د پاکستان په اسلامي جمهوريه نومي ملک خدا داد کې محکوم ، اسير ، استعمار او استثمار شو . قومي او ملي شخصيتونه يې ترور شول او ټول قام بې سره او بې مشره وساتل شو ، د پښتون په نوم سياسي گوندونو ته هم اختيارات ور نه کړل شول او هسې د پښتون ملت د تېروتنې او غلونې په خاطر په رسمي چوکاټونو کې داخل کړل شول ، څه واخيستل شول او چا د حالاتو سره سم ځانونه جوړ کړل . د تاريخ په اوږدو کې د پښتنو په قتل عام او د پښتنو په تذليل يو گوند هم غږ پورته نه کړ او په گوند کې که کوم د شعور خاوند او دردمند غږ پورته کړ نو سبا به ورک او ووژل شو .

د افغانستان د شاهي او جمهوري نظامونو په ضد د افغان حکومت مخالفین په لاهور او اسلام آباد کې وروزل شول او د افغانستان د یاره وړانکارۍ ته ولېږل شول.

په هر وطن گران افغانستان چې کله روسانو یرغل وکړ د پاکستان غوا لنگه شوه د دنیا نه یې هر ډول مرستې راټولې کړې پنجاب یې کور په کور جوړ کړ خو پښتونخوا او هر وطن افغانستان یې لوتې لوتې کړل.

د امریک په تړید سترې چې کله بریدونه وشول بیا د پنجاب غوا لنگه شوه او دا ځل داسې لنگه شوه چې جنرال مشرف ورسره پښتونخوا هم لوتې لوتې او کنډواله کړه.

په بې جوړ ، سوات ، وزیرستان او نورو سیمو کې یې د خپلو روزل شویو شخصي سپینې ملېشې په واسطه جنگونه پیل کړل په یو د لاس یې له نړۍ والو څخه د تروریزم په نوم مرستې او ډالر اخیستل او په بل لاس یې بېرته په سیمه کې وړانکارې او تروریستان روزل .

د سوات او وزیرستان مظلوم ولس یې پوره شل کاله د جنگ په لمبو کې وسوځاوه هر د پښتنه مور یې پوره او هر د پښتنه خور یې سر توره کړه . ماشومان او سپین ږيري یې ووژل او په هیچا یې تر رحم ونه کړ .

په زرگونو پښتانه یې په خپل وطن کې بې کوره او مهاجر کړل . د پښتنو عزتونه یې لیلیا کړل او نړۍ والو ته یې د امن

پسندې پښتون غلط تصوير او تصور ورکړ چې گوندې پښتون
يعنې ترهگر او وژونکي.

د تور تاريخ دا تور دور هم پښتو ښېر کړ په دومره لوی قتل
عام او ستري انساني غميزې نه نړۍ اکشن واخيست او نه په
پاکستان کې موجوده د پښتنو ميراثي سياسي گوندونو او دا
تاريخي تنگ او شرم يې خپل راتلونکي نسل ته پرېښود.

دا چې خدای تعالی عادل ذات دی او د خپل بنده اجر نه ضايع
کوي نو د محکومو او مظلومو پښتنو د وحدت او راټولېدو
په خاطر يې منظور احمد او د پښتون ژغورنې غورځنگ په
طبيعي بڼه او شکل پخپله د همدغو پنجابيانو د مظالمو په
نتيجه کې رامنځ ته کړ. پښتون هر څه لرل خو مشر او يووالی
يې نه درلود او د سياسي ليدر شپې د نه شتون له امله دا
غميزه کابو اوه اويا کالو ته اوږده شوه اوس الحمدلله پښتانه
راوښن او منظم شول پي ټي ايم يو پلاټ فارم شو يو لښکر
شو يو غږ شو او يو جرئت شو ولس وښو شو او د وېرې
مهر ونه يې له سترگو او زړونو. نه لرې شول يو په بل باور
پيدا شو او د پښتنو لاسونه د دښمن پر وړاندې يو موټی
شول.

خو استعماري مکار نظام ډېر مکار دی ډېرې هڅې يې ددغه
حرېک د بدناملولو او شيندلو دپاره وکړې خو شکر الحمدلله
نږدې دمه يې دسيسې يو په بل پسې ناکامې شولې، د
غورځنگ ډېر تکړه او ژبور کسان يې په ډېرې سپين سترگۍ

شهیدان کرل په موجود نظام او اداره کې د شهیدانو قاتلان په سپینه ورځ ورک شول ، د شهید عثمان خان کاکړ لالا ، د شهید عارف وزیر ، د شهید پروفیسور محمد ابراهیم ارمان لونی ، د شهید طاهر داوړ او د نورو شهیدانو قاتلان ورک شول ، د شهید نقیب وزیر ښکاره قاتل راو انور ونه نیول شو بلکې مکافات او سرکاري تحفظ هم ورکړل شو . د غورځنګ اکثره تکړه مشران ونیول شول او پرته له کوم جرم او ثبوت په میاشتو میاشتو او کلونو په زندانونو کې واچول شول . تردې چې بالاخره د غورځنګ ویاند او تکړه شاعر حضرت نعیم غیرت چې په غورځنګ کې په گيله منه وزیر مشهور و هم لومړی زنداني او بیا دا دی په ډېرې بې رحمۍ د سپین اسلام اباد په زړه کې په رڼا ورځ شهید کړای شو او قاتلانو ته سرکاري تحفظ ورکړل شو .

د ظلمونو دې لړۍ او دې وروستۍ پېښې یو ځل بیا ټول پښتانه د نړۍ په هر گوټ کې ودرېدل خو دې لوی او نه هېرېدونکي درد پښتانه لاسې د تور دښمن پر وړاندې متحد او پیاوړي کړل .

شهید گيله من د نړۍ یو له هغو استثنایي کسانو څخه شو چې په لکونو خلکو یې غائبانه جنازې د نړۍ په هر ملک او هر ښار کې وکړې په هر هېواد او هر ښار کې ستر ستر لاریونونه وشول او مکار دښمن ته یې د خطر وروستی زنگ وښکاره کړ .

د شهید گيله من وینا او شاعري د پښتون ولس د زړونو رسا
غږ دی شهید گيله من لکه شهید ملنگجان ددې ستر ولس
ملي شاعر وپېژندل شو او د خولې هر بیت یې لکه زر
ارزښتمند او ملي امانت شو.

موږ په مرگ باور او ایمان لرو دا منو چې شهید گيله من به
نور په فزیکي او حضوري توگه زموږ سره نه وي خو په معنوي
توگه هغه ژوندی دی د هغه کلام او شعارونه به د خپلواکۍ تر
وروستۍ شېبې انگازې کوي موږ به راوینسوي ، موږ به
تنگوي او موږ ته به د تنگ او غیرت جذبې راکوي لکه څنگه
چې شهیدان مړه نه وي ژوندي وي دغه شان شاعران او د فکر
خاوندان هم نه مري تر شا لښکر پرېږدي او لښکر د سنگر د
تاوده ساتلو ذمه واري لري ، دا د حق او باطل تر منځ
سپېڅلې جگړه ده دا د ظلم او ناروا پر وړاندې پاکه ملي
مبارزه ده او دا د یوه تاریخي ستر قام د ارمانونو او ارزښتونو
یوه نه سترې کېدونکې قافله ده ، زموږ تور مخی دښمن دې
په دې پو شي چې دغه کاروان او قافله اوس روانه ده او منزل
ته به خامخا ان شاء الله رسیږي راستنېږي نه ، نو په مرگونو او
وحشتونو دا سرتېري نه وېرېږي او نه به د مشرانو او کشرانو
په دغه ډول ظالمانه وژنو خبره ختمه او خلاصه شي . کابو د
اوه او یاو کلونو حساب په منځ کې پروت دی د مالي تاوان
جبیره خو به وشي ځکه چې پښتانه ماده پرست نه دي ، خو د

عزت او ناموسي د تاوانونو ټوله ذمه واري د رياست په غاړه
 پرته ده او دا حسابونه به تصفيه کول غواړي.
 درنو لوستونکو زه نه غواړم چې دلته خبرې نورې اوږدې کړم
 موږ ټول د دغه سپېڅلي ملي لښکر او غورځنگ غړي يوو هم
 د پښتونولي هم د انساني شرافت او هم د اسلامي ورورولي
 او کرامت له مخې مسؤليت لرو چې يو د بل په درد او غم کې
 شريک شو.

شهيد گيله من زموږ ملي شاعر او په ملي او اسلامي
 ارزښتونو ملي شهيد دی. له همدې امله لازم او اړين گڼو چې
 د شهيد گيله من دغه ملغلرې چې د حق د گټلو په خاطر يې
 پرې خپل سر بایلود راټولي، محفوظې او راتلونکي کول
 يعني نسل ته وسپارو.

دا يادونه ضرور گڼم چې ووايم ددې ټولگې ډيری شعرونه
 پخپله شهيد گيله من، زلمي سليمان جان ساپي ته رالېږلي
 وو چې ورته يې ډيزاين او چاپ ته تيار کړي. د گيله من په
 وينا چې ويل يې اکثره يې نوي شعرونه دي او د کتاب دپاره
 يې پخپله نوم هم د خپل يوه شعريو بيت ټاکلی و چې داسې و
 "زه په سازونو او سندرو باندې مړ ژوندی يم" خو ترڅو چې
 سليمان جان دا شعرونه سره جوړول تر جوړېدو دمخه گيله من
 شهيد کړای شو او دا شعرونه يې موږ سره امانت پاتې شول نو
 ما گران سليمان جان ته وويل چې بس ته خپل کار ته ادامه
 ورکړه زما سره يې هم ځينې شعرونه شته هغه به هم ورسره يو

خای کړو او د ژمنې سره سم به یې چاپ کړو ، د سلیمان به وینا چې ویل یې د گيله من هيله وه چې د غورځنگ مشر ښاغلي منظور احمد پشتین هم باید پرې یو څو کرښې ولیکي او گيله من ویل چې د ښاغلي منظور سره مې په دې هکله خبرې شوي دي او لیکنه به ترې راواخلم.

ما د گيله من د هېلې د پوره کولو په خاطر هڅه وکړه چې د ښاغلي منظور لیکل هم پرې راواخلم ، په دې هکله مې د ښاغلي منظور سره اړیکه هم وشوه د لیکلو ډاډ یې را کړ خو له یوې خوا د ښاغلي منظور د بوختیاو له امله او له بلې خوا د خلکو د کتاب غوښتلو تنده چې موږ یې د چاپ اعلان کړی و ، دومره ډېره وه چې موږ ته یې دا مهلت رانه کړ چې د ښاغلي منظور لیکلو ته لږ نور انتظار هم وکړو ، نو ان شاء الله د کتاب په دویم او درېیم وار چاپ کې به خامخا د شهید گيله من دا هيله هم پوره کړو..

د شعرونو د ترتیب او سکڼرو په وخت کې یوه ستونزه دا وه چې د شهید گيله من ځینې شعرونه په وزیرواله او کلیواله لهجه وو چې په عام ډول پرې د نورو سیمو د پښتنو پوهېدن گران وو نو ددې په خاطر چې د شعر اصلیت ته تاوان او تغیر پېښ نه شي موږ له څو مېتودونو څخه کار واخیست او د اصلی شعر تر څنگ مو د هغه لږ معیاري بڼه او شکل هم چاپ کړ د فیسبوک پر پاڼه مو د ډېرو ملگرو نظریات هم پرې راټول کړل او دا ستونزه مو په امانتداری حل کړه .

شعرونو ته اکثره سرليکونه هم ما د خپل کار د اسانتيا په پار وټاکل ، موږ هڅه کوو چې د شهيد گيله من نور خواره واره شعرونه هم له خپرونو راټول کړو او وخت په وخت يې چاپ کړو ترڅو ښه خوندي شي او د ورکېدو مخه يې ډپ شي.

ددې ترڅنگ نورو ملگرو هم پتېيلې ده چې د شهيد گيله من په هکله شوې منشورې او نظمو مې ليکنې راټولې او چاپ کړي چې دا هم يو غوره او خورا ښه کار دی . کورنۍ او د غورځنگ مشران غړي هم غواړي چې د شهيد د زندان خاطرې د " يوويشتمې پېړۍ دوزخ " هم چاپ کړي او همدارنگه لازمه ده چې د شهيد گيله من پخوانی چاپ شوی شعري غورچاڼ " اويا کاله برباد شوم " هم يو ځل بيا په ډېر تيراژ چاپ شي . بيا هم وايوو که اړتيا پېښه شي ، خلک او ملگري د بيا چاپ غوښتنه وکړي بيا هم موږ تيار يوو چې د خپل ملي مکلفيت له مخې نوموړی کتاب چاپ کړو .

په ملي او پښتنه مينه او درنښت

اجمل اټک يوسفزی

لوبې

ای پښتونه په ایمان دې لوبې وشوې
په جومات او په قران دې لوبې وشوې

د غفلت د خوب نه کله را پاڅېږې
د ملالې په پېرزوان دې لوبې وشوې

یې مُسلم د اُمّتي حق خوا دا کړه
په حدیثو د جانان دې لوبې وشوې

ای د وخت مجنون نه هلسه را پېدار شه
د لیلای په تور زلفان دې لوبې وشوې

سر تهی دې د تاریخ پانو کې نشته
په ناموس د بابا جان دې لوبې وشوې

مالي پاڅه په چمن دې زاغان گډ دي
په بلبل او په گلان دې لوبې وشوې

په تاريخ کې دې نام خه و اوس دې خه دی
د مېراني په نښان دې لوبې وشوې

شين گلخان شوې په يو ورور دې تنگ ونکړو
په خېبر او په افغان دې لوبې وشوې

د پښتون خبره کرېنه وه د کاني
د انن ولي په زبان دې لوبې وشوې

توپک پرېږده په قلم پورې دې وژني
په شاگرد په استاذان دې لوبې وشوې

گيلامنه تا کې ننگ کله رادرومي
چې په گران وزيرستان دې لوبې وشوې

تکبير

په حقه هيڅ ويړه له دار او له زنځير مه کوه
 مړ شه قيدي شه غلامي دي په ضمير مه کوه
 ما لا د خپلو کونډو بورو تپوس نه دی کړی
 څه مخکې تېر شه ما ته ذکر د کشمير مه کوه
 که چېرته مړ شوم په بې ننگه او بې پته مرگي
 مورې په مخ مې لارې توئ کړه په ما وير مه کوه
 پردی جامه کې اکثر پټ وي مزدوران د پردو
 افغانه روند باور په خان ملا او پير مه کوه
 دا ورور وژنه ده جهاد نه دی امير صاحبه
 زما په مرگ الله اکبر نارې تکبير مه کوه
 مرگ خو حتمي دی خامخه مړې خو په نره مړ شه
 اې گيلامنه ياره تېښته له تقدير مه کوه

نه شرمېږي

د خوړندو او د ميندو د سلگون نه نه شرمېږي
چې بلي دې پر کور دي د لمبون نه نه شرمېږي

ستا هره ورځ دوه درې ماشومان الوخي په بڼه
نو ته د هغو پرې پرې پښو لاسونه نه شرمېږي

ته نريې چې خوله ناست يې ستا حق وړانګه ثناء غواړي
ريښتيا وايي د دغو جينګون نه نه شرمېږي

عبث دې اوږده کړي دي بس ځان دې پرې بيردې
د خپلو څنو ږيري او بریتون نه نه شرمېږي

راوړي يې تصويرونه ماشومان هرې جلسې ته
د هغو ورکو ورونو پښتنو نه نه شرمېږي

هارون بلور طاهر د اوږد مشال دې څنګه هېر کړل
بې تنګه د نقيب د پر هرون نه نه شرمېږي

وهی دې ماشومان پکې د ژمی بارانونه
ای ته د بکاخیل کیمپ د خیمو نه نه شرمېږي

چې لاندې تردېوال یې شول قرانونه کتابونه
د ورانو مدرسو او جمعاتونو نه شرمېږي

په تا کې نه غیرت شته نه پښتو په نوم گلخان یې
چې ته د گیلان د پیغورو نه نه شرمېږي
یادونه شهید گيله من دلته د قام د زلمیو د تنګونې په پار د غورځنګ
دوه زېږې او ژبورې خويندې په وړانګه لونی او ثناء اعجاز هم یاد کړي
دې دغه دوه ویاړلې خويندې د غورځنګ د لومړي ورځ سر لښکري وې
او په ډیره میړانه یې په هر د غونډه کې برخه اخیستې

مالگې

له پردو څنگه کيلې وکړو په ظلمونو باندې
چې خپل مو مالگې دوروي په پرهرونو باندې

د وطن پېغلې مو اخر دې حد ته ورسيدې
د بې وسعۍ شعار ليکي په مړوندو باندې

د نړۍ خلک به په کومه سترگه گوري موږ ته
چې دی هېواد کې مو بنديز په مکتبونو باندې

وطنه درې رنگه بیرغ دې ځکه نه شي زغمی
خپل دې مټین دي په پردیو بیرغونو باندې

که راوینښ نه شوی نو دا واورئ را روان نسل به
قسم په خدای لارې در تو کړي په قبرونو باندې

یه خدایه موږ ته له وطن هغوی دوزخ جوړ کړی
څوک چې مټین دي ستا په حورو جنتونو باندې

چې ددې عدم تشدد به هم څه حد وي کنه؟
تور سره او سپین مو شول راسته په سرگونۍ باندې

ای گیلاننه لروبر افغانان نه یو کیږي
که ورته مړ شي په نارو او په شعرونو باندې

حل

نه مونږ په ارام کینو نه ته د مسلې حل غواړې
 شاپې مورچې ته لکه چې بیا اباد پدل غواړې

نیمه قیصه خورې نیمه راباسې په ممبر ناست یې
 مثلاً مثلاً وایې صفا وایه څه ویل غواړې

کلي کې د میندو بچي ورک پسې رنډې شولې
 جار محبوبې ته څنگه رانجه غواړې کاجل غواړې

زړه کې دې پاک سر زمین په خوله د لرو برنارې
 جار رهبره ته به چې مننه او که کابل غواړې

او په انسان دوسته هیوادو کې لاریون خای نیسي
اخ پښتونه ته په احتجاج حق له ځنګل غواړي

زه د جنازو او د قبرونو نه اوزګار نه یم
ای لیونی ته له ما په خپل حسن غزل غواړي

ته د غلامۍ په خوب ویده قام ته نارې وهې
یاره کیلامنه په دوی څنګه تل وهل غواړي

ولار دي

خار دي شم له بریتو څه گیلې گیلې ولار دي
کور په دروازه کې دي پردې سړي ولار دي

نن ورځ ده د اختر زموږ د کلی هدیره کې
د هر مزار وه سرتېه یتیمان بچي ولار دي

دا هغه د غیرت ډک پښتانه دي دغه نن چې
خیرات ته په قطار کې ډېر په ورین تندي ولار دي

زموږ د وطن سره او سپین لاهور پینځی ته لار
په دښتو کې یې صرف د کیکر ازغي ولار دي

دا حال دی د وطن د مشرانو کیلامنه
چې عام د کیمپ سپاهي ته په جناب و جي ولار دي

سازونه

د هر کاروان اول منزل معلومول پکار وي
بيا پسې نيت تړل او سم په کلکه تلل پکار وي

راشه يوه دوې د خير خبرې پښتنو ته وکړه
که په کور ناستې خور او مور ته دې کنځل پکار وي

زه په سازونو او سندرو باندې مړ ژوندی يم
خو د جومات او هجرې فرق په کې کول پکار وي

که څوک افضل جهاد کوي نو دا قوي حديث دی
چې د جابر حکمران مخ ته حق ويل پکار وي

ملگرتيا مه کړه که کوي يې د پښتو متل دی
چې درگه نيسي نو د درگې ټينگ نيول پکار وي

موږ ته د روس او امريکې له واده مخکې مخکې
د دې ډيورنډ کرښې له منځه ټولول پکار وي

دښمن که هر څو زورور شي بيا يې هم تر منځه
سرتيتول نه دي پکار سر ماتيدل پکار وي

چې ددې مور خاورې په ننګ ځوانان راوپاراوي
ای گيلامنه نن سبا داسې غزل پکار وي

غدار یم

که حق خبره غداري وي ښه ښکاره غدار یم
 پروڼ غدار وم نن غدار یم سبا بیا غدار یم
 که چېرته سپینه او صفا خبر کول جرم وي
 که د مظلوم او یتیم او ښکې پا کول جرم وي

که چېرته خپل مظلوم ولس ته حق غوښتل جرم وي
 که د تور سرود حیا ناموس ساتل جرم وي
 نوزه مجرم یم ما بندي کړئ ما په دار کړئ راشئ
 د خپل وطن قام په خبره مې سنگسار کړئ راشئ

زه مې د خپلو شهيدانو پور له چا وغواړم
د کوټې شار د وکیلانو پور د چا وغواړم
د ارمي سکول د ستوډينټانو پور له چا وغواړم
د باجوړ د شهيدانو پور له چا وغواړم

زه د کنډر وزيرستان تپوس له چانه وکړم
زه د عثمان عارف ارمان تپوس له چانه وکړم
زما وطن کې په زرهاوو کونډې پورې ګرځي
بې لويټې پښې ابلې پښې ګرځي سرتوره ګرځي

ستريې مات دی در په در ګرځي مجبوره ګرځي
په وچو شونډو پښتنې د جنت حورې ګرځي
دا نه په مونږه امريکې نه هندوستان کړي دي
راسره هرڅه دي دوه مخي پاکستان کړي دي

بدل ترې اخلم خامحا ترې نن په شور اخلم
که په شور ونه شوه سبا يې بيا په زور اخلم
زه مې د خپلو وينو يو په سله پور اخلم

هم يې نصرت ورسره تريور اخلم

هوزه غداريم ښه په جار او برمولا غداريم
که حق خبره غداري وي ښه ښکاره غداريم
پرون غداروم نن غداريم سبا بيا غداري يم
عافيه صديقي په ډالرو باندې چا خرڅه کړه

په انگرېزانو چا ناموس او چا حيا خرڅه کړه
په لال مسجد مسجد افسر ظلمونه چا وکړل
ای پاکستانيانو اسرائيل او که انديا وکړل
پردي جنگونه په ډالرو باندې چا وکړل

غت غت بمونه په ډالرو باندې چا وکړل
وزیرستان ته دا تاجک او اوزبک چا راوړل
په جيکپستونو او جيلکفوت او پاتک چا راوستل
پرويز مشره لا اساما مسان چيرته دی

راو انور غوندي د وخت فرعونان چيرته دي
 ابی تندن باندې کيکونه بسکت جا وخوښه
 وار پرې چا کړي و بيرته راکت جا وخوښه
 ووايي زه تر مشرف راحيل باجوا غداريم

که حق خبره غداري وي ښه ښکاره غداريم
 پرون غدار وم نن غدار يم سبا بيا غداري يم
 موږ ته تکره يې له بنگاله خپل پطلون راوړه
 درنه ييل شوی اپ پرون کشمير راوړه

په لراو بر افغانانو سترگې مه اوباسه
 په دې مظلومه انسانانو سترگې مه اوباسه
 هو حوصلې مه بايلي اي زما د غورځنگ ملگرو
 سره روان شئ کلک يو ځای څنگ په څنگ ملگرو

پاشي همدا وخت دی د پرېکړې او بدلون ملگرو
 په وطنی شمع شيدا اولکه پتنګ ملگرو

ان شاء الله بيا به په اټک خپله جنده ودر و
د خپلواکۍ بيرغ به پاس په ملگره ودر و

دا مې نعره ده گيلامنه خامخا غدار یم
که حق خبره غداري وي بښه ښکاره غدار یم
پرون غدار وم نن غدار یم سبا بيا غدار یم

يادونه : په پورتنۍ نظم کې د رياست د کړو تاريخي جناياتو
پوره تاريخ او داستان پورت دی . د بېلگې په توگه په
کويټه کې د پښتنو وکيلانو قتل عام چې رياست يې ذمه
وار و . د پېښور په ښار صدر کې د ارمي سکول د لسگونو
ماشومانو وژل چې وروسته ثابته شوه چې رياست پخپله
پرې حمله کړې وه او دا حملې يې پخپله ځکه کولې چې يو
خوا يې پښتانه وژل او بل خوا يې د نړۍ والو پاملرنه او
خواخوږې جلبوله چې گوندې دوی پخپله هم د ترهگرو د
بريدونو لاندې دي او دا داسې وخت وو چې په افغانستان
کې د ناټو پوځونه وو او په دوی دا تور و چې دوی د افغان
حکومت ولسوال مخالفين روزي او مرسته يې کوي نو دوی
ځکه دا کارونه کول چې ځان له دې توره خلاص کړي او هم
به پرويز مشرف دنيا ته ويل چې دا دی وگورئ موږ هم د
تروريستانو د بریدونو لاندې يوو.

بله تاريخي يادونه دلته په اسلام اباد کې په لال مسجد باندې د پاکستان د پوځونو د بريد داستاښ دي چې د مشرف په امر پاکستاني پوځ د اسلام اباد د ښار په منځ کې په لال جامع مسجد او مدرسه بريد وکړ او د لسگونو ملايانو، طلابو تر څنګ يې هم مسجد شهيد کړ او هم يې په سلگونو د قرآنکريم نسخې د جنګ په لمبو کې وسپخلې.

بله لويه تاريخي او د پاکستان د شرم دايمي او د بې ايماني خبره او داستاښ د عافيه صديقي دي. عافيه صديقي يوه پاکستانۍ ساينس پوهه مېرمن وه چې په کال دوه زره اته کې په امريکايي قوتونو د دزو په تور ونيول شوه او د پاکستان دولت خپل دغه ناموس يعني طبعه د امريکا په غوښتنه امريکايي عدالت او امريکا ته وسپارله چې ترته په امريکا کې په امريکايي زندان کې پرته ده.

يادونه: په پورتنۍ شعر کې شهيد گيله من د پښتون قام د قتل عام لوی لوی قاتلان ياد کړي دي. لکه په سند کې د پوليسو په وردۍ کې د سوونو پښتنو قاتل راو انور چې نقيب وزير يې هم شهيد کړی دی. بل د پاکستان د پوځ درې مشران چې د پښتنو د قتل عام مسولين دي جنرال مشرف، راحيل شريف او قمر جاويد باجوا او همدارنگه د ابي نندن هندي پيلوټ يادونه هم کوي چې الوتکه يې پاکستان نسکوره کړه ابي نندن يې ژوندی ونيوه مګر چاله وېرې يوه څپره هم ورنه کړه او د نازولي ميلمه په شان يې ونازوه.

پاکستانه

ای د ژوند یو قبرستانه رب دې ونړوه
د میرانشاه فوځي زندانه رب دې ونړوه

د پښتنو نه دې عزت ابرو او ژوند اخیستی
ای منافقه پاکستانه رب دې ونړوه

یادونه : شهید کيله من څو میاشتې د میرانشاه په فوځي
زندانه کې زنداني و په زندان کې چې کوم ظلمونه او وحشت
ورسره شوی وو هغه یې په یوه نظم کې ټول یاد کړي دي ،
نوموړې نظم په دې ټولګه کې شته نور جریان به هلته ولولئ .

د ليلا گيله

پرون ليلا داسې په چل ول کښې گيله کوله
 ويل يې خفه نه شې خه داسې يې قيصه کوله
 چې ته شاعر يې او د مينې قيصې نه پېژنې
 د محبت شنې سرې رنگينې قيصې نه پېژنې

چېرې يوه ورځ دا زما شنکي خالونه ياد کړه
 يامې چشمان يا مې د سرو شونډو سرونه ياد کړه
 يا مې د تورو زلفو ول په ول تارونه ياد کړه
 يا خو مې چېرته د بنگړو دک مړوندونه ياد کړه

چېرته يو دوه قيصې زما په تور وړيل وليکه
 يو دوه زما په دې نرۍ غاړه غزل وليکه
 چې زه ډاډه شم چې په ما پورې سندرې ليکي
 زما د سپينې خولې وړې وړې خبرې ليکي

چې کله وستايې زما د مخ سرخي لاليه
بيا دې منمه هريو شعراو شاعري لاليه
ما هم په وچو وچو شونډو ورته مړه وخنډل
زړه خو مې نه کېده په زور مې په ډک زړه وخنډل

ما ورته وويل لېونی دا ستا کيله په غای ده
زه يې منمه دا ستا هره يوه قيصه په غای ده
دا هم منم چې دا ستا حسن د ستايلو وړ دی
هريو انداز دې په غزل د يادولو وړ دی

خو زه څه وکړمه پښتون يمه حيا رادرومي
قسم په خدای که مې په خوله د عشق تپه رادرومي
څنگه يې وليکم ضمير اجازت نه راکوي
ماته د وران وطن تصوير اجازت نه راکوي

چې شنه خالونه ليکم شنه لوگي بارود رايا د شي
هغه د کلي په جومات د بمبار دود رايا د شي
چې سره لبان ليکم نو سرې وينې مې زړه ته راشي

د زلمي ورور تودې تودې وينې مې زړه ته راشي

هغه د پلار په مخ پرته وينې مې زړه ته راشي
هغه د مور په سر چې تلې وينې مې زړه ته راشي
نه نه نو زه به څنگه ستا په مخ سرخي يادوم
په مخ پرته خاورې د خوار يتيم بچي يادوم

اوس زه دا ستا د شنو بنگړو دک مړوندونه ياد کړم
که د ځوانانو په لاسو کې زنځيرونه ياد کړم
اوس راته وايه که دا ستا نخرې نازونه ياد کړم
که هغه د کونډو بورو ميندو فريادونه ياد کړم

اوس زه دا ستا د تورو زلفو تور تارونه ياد کړم
که د افغان ملت نه دک تور زندانونه ياد کړم
رنگه ځواني چې يادوم بيا دا خيالونه راشي
دستي مې زړه ته پټگ کنډر کنډر کورونه راشي

خيال ته مې هغه لوتې لوتې بازارونه راشي
 اف بيا په خيال کې د خپل کور ږنګ د پوالونه راشي
 زمونږ په لراو برافغان قيامتونه جوړ دي
 په هر يو کلي او هر کور کې ماتمونه جوړ دي

مونږ خو په يوه ورځ کې له سلو زيات قبرونه جوړ دي
 د جنازونه موسم لوی لوی قطارونه جوړ دي
 د کلي پېغلې د بېلتون په رنځ رنځورې ژارې
 دلته په هر يو کور کېنې درې درې کونډې بورې ژارې

ستريې مات دی په يو بل کور کې مزدورې ژارې
 ټکري يې پاتې دي په منډو ځي سرتورې ژارې
 بچيان مو گرځي په کوڅو کې خپراتونه غواړي
 يوه دودۍ پسې د ښار واړه کورونه غواړي

اوس دا هر څه په اوبو يوسم ستا وړيل ياد کړم
 د يتيمانو ژړا پرېږدم ستا خنډل ياد کړم
 اوس راته وښايه چې ستا تنګۍ چارګل ياد کړم

که بل اورو نه پېښور او په کابل ياد کړم

څنگ د ځوانانو په لاشونو باندې پښې واړوم
څنگ په دې سوو اندامونو باندې پښې واړوم
ماته د خپلو شهيدانو وينې زور راكوي
د څر كمر شهيدان پل په پل پېغور راكوي

چې د شهيد ارمان د قبر تصويرونه وينم
چې د مور كې يې په دعا اوچت لاسونه وينم
نو په دې خپلې بې وسۍ په چغو چغو ژاړم
د پښتون قام په بريادۍ په چغو چغو ژاړم

لا څو مې ارتې تنۍ واړه د بنمنا نگرځي
زه ورته گورم د نقيب تور قاتلان گرځي
ما د طاهر داوړ د سوي بدن پور وانخست
ما لا تر نن بدل د گران هارون پېلور وانخست

ما لا د خپل قام تنگيالي ځوانان گتلي نه دي
 ما د عارف غوندي تنگي ځوانان گتلي نه دي
 ليلا ما وبخښه خالونه وريل څنگه ياد کړم
 ستا نري غاړه ستا ورشندې چارگل څنگه ياد کړم

ترڅو چې وانخلم د دغه شهيدانو بدل
 د کونډو بورو ځورېدلو يتيمانو بدل
 ترڅو چې ونه کړم تپوس د نړېدلي وطن
 دا د بارودو په اور وريت او سوځېدلي وطن

زه مې چې بېرته خپل غېرت او ايمان ونه کتم
 لکه پسونه حلال شوي مشران ونه کتم
 زمانه مه کوه ليلا د شنو خالونو طمعه

يادونه: په نوموړي نظم کې د رياست له خوا

ټول ظلمونه په پښتون ولس ياد شوي دي . د

پښتون ژغورنې د غورځنگ هغه نوميالي هم ياد شوي چې تر
 شهيد گيله من و او دمخه د پنجاب رياست په ورته بڼه شهيدان
 کړي دي لکه شهيد پروفيسور ابراهيم ارمان لونی . شهيد
 سناتور عثمان خان کاکړ او شهيد عارف وزير . چې دغه درېواره

په ورته شکل شهیدان شوي دي او گيله من هم ریاست په همدې بڼه شهید کړ.

په پورته نظم کې د تاریخ بل اتل طاهر داوړ هم یاد شوی دی. طاهر داوړ د پنجابي ریاست کارمند و او پولیس او د لوی منصب خاوند و. کله چې د نقیب وزیر تر شهادت وروسته د پښتون ژغورنې غورځنګ رامنځ ته شو او د حق غوښتلو لاریونونه پیل شول نو طاهر داوړ هم حق ته غاړه کېښوده او د خپل مظلوم قام په تنګه ودرېده. خو د پرژر ریاست ونیوه او په ډېرې بې رحمۍ سره یې شهید کړ او جسد یې ورته تر تورخم پورې غاړې غورځولې و چې گوندې افغان حکومت وژلی دی. ریاست د طاهر داوړ سره دا بې شرمي او بې رحمي ځکه وکړه چې نورو کارمندانو ووهروي او غلي یې کړي.

په پورته نظم کې د خر کمر یادونه هم شوې او په خر کمر کې د ریاست پوځ په بې وزله ولس یو بل تاریخي ناتار کړی چې د تاریخ په پاڼو کې دغه لوی وحشت ثبت دی

د لروبر افغان ستر افتخار علي وزير
درځار علي وزيره

وهې د خپلواکۍ نارې په جار علي وزيره
درځار علي وزيره

ته کله کله دغه تپه ووايې چې مورې
لنډې توپک مې راکه

راغلي دي وطن ته بلاگانې تورې تورې
لنډې توپک مې راکه

پنجاب لري له دې قيصونه دار علي وزيره
درځار علي وزيره

يادونه: دا شعر شهيد گيله من هغه وخت په شور او زوږ په
غونډه کې ويلو کله چې علي وزير د پنجاب له تور زندان نه
را ايله شوی و دا د هرکلي او استقباله شعرو چې په زرگونو
گډونوالو به په لوړ غږ بدرگه کولو.

حد نه لري

ستا په ييلتون دومره غمجن يمه چې حد نه لري
په ماشوم زړه داسې خوږ من يمه چې حد نه لري

کله مهاجر شمه او کله ترهگر يا غدار
داسې ذليل په خپل وطن يمه چې حد نه لري

که يې په مينه کې په دار هم شم پروا نه لري
په پښتون قوم داسې مېړن يمه چې حد نه لري

د پښتنو په قتل عام خاموش ملک او ملا
ستاسو نه دومره گيله من يمه چې حد نه لري

د باچا خان امر ماتېږي کته خداي گواه دی
نور دومره تنگ له دې دښمن يمه چې حد نه لري

د پښتنو حيا لوتېږي او زه چې خوله ناست يم
زه گيله من دومره دارن يمه چې حد نه لري

بغلان افغانستان

په وينو سوز پرهر پرهر دې کړمه
 د مور په غيږ کې ترهگر دې کړمه
 چې ته عسکر شوي نو طالب شومه زه
 چې ته طالب شوي نو عسکر دې کړمه
 زه دې په هر رنگ کې وژلی يم
 کافر د پاسه په مېر دې کړمه
 افغان بچي يم در په درد دې کړمه
 خرڅ په کالدارو په دالرد دې کړمه
 په گيلا من هيڅوک زړه نه خوږه وي
 قتل په داسې چل هنر دې کړمه

يادونه : د بغلان افغانستان عنوان پخپله شهيد گيله من
 دې شعر ته ورکړی دی ، د همدې کال په ترڅ کې په بغلان
 کې سپلا بونه ، راغلل چې په سوونو کسان په کې شهيدان
 شول ، نه پوهېږم چې دا سرليک به د همدې پېښې سره
 تړاو لري او که کومه بله خونړۍ پېښه ځکه چې نوموړي
 شعر کې د سپلا ب ذکر نشته ښايي په بغلان ولايت کې د
 کومې بلې خونړۍ پېښې په اغيز کې ليکل شوی وي .
 اټک .

نوی غزل

مور وطن سخت دی گيله من له شازلمیو څخه
پتمنه غیږه یې ده ډکه له پردیو څخه

ځاوند یې مړ کړ نامعلومو پرون نن اختر دی
کونډې جلکې لیچې خالي کړې له بنگریو څخه

د مغل خپلو په دربار کې سلامي ولاړ دي
خوشحال خټکه ته خبر یې د لمسیو څخه

د وطن پیغلې د وطن په تنګ راووتلې
لکه چې تمې یې شوې لنډې د سړیو څخه

چنگه پیغلوتې دې په سرو لاسونو کونډې کړلې
هجرې د کلي دې خالي کړې له ژنکیو څخه

ای گیلامنه نور دې مړه قام ته نارې مه وهه
گيله پکار ده خو پکار ده له ژونديو څخه

پېغور

بيا دې په سر د فلسطين کشمير پېغور واخله
پښتونه ته اول د خپلو وينو پور واخله

زه به دا ومنم چې تا روس امريکه مات کړي
ته مړه نر شه يو غل غچ خود لاهور واخله

په زنده باد و مرده باد که چېرته کار وه نه شو
له سره تېر شه خپلواکي او حق په زور واخله

رزمک

غږ د خپلواکۍ دې د ياغي باغي رزمکه
زړه د دوښمن ريبي بې له تورې او توپکه

نور بايد دا خپل محکوم وطن له پردو وگټو
ځی چی یو ځای پاڅول له کابله تر اتهکه

څنگه مو خوښیږي دا بل مخ پسې را واړه وو
دا د لنګ زامن نه سړي کیږي بې کوتکه

لنگ

عجیبه وخت دی لنگ زمري د دستارونو وهي
تور پنجایان پښتنې میندې په مخونو وهي

ای گیلانه ستا د خاورې دا زلمي ځوانان به
اخر په کومو سترگو کوتې په بریتونو وهي

کشری

زما په قتل که دا نوره نړۍ چې ده خیر دی
خو مسلمانان زه خو ستا د کلیمې وروریم

زما پر لاش به دومره ویر وي چې توبې به باسې
ځکه چې زه د شپږو خويندو کشری وروریم

ولې

ولې د هر شر ذیمه واریادیږم
کله مسلم کله کفار یادیږم

خدایه چې ستا به فیصله څنګه وي
یو ځای شهید بل ځای مُردار یادیږم

لر او که بر ته سپیناوی ورکړمه
هله جاسوس دله غدار یادیږم

نړۍ مې هم په شاباسي غولوي
سهار پاگل ما بڼام هوښیار یادیږم

که گیلامان هر څو ځان سپین مُلا کړم
پیا هم په هر ځای گنهکار یادیږم

ياره

شم درنه عارپه خوځو واره ياره
زما ياغي ياغي غداره ياره

د گرد افغان ملت د سترگو توره
د هر مظلوم د زړه قراره ياره

په خه خومه شې زرکلن دې غواړم
د دې بريداد وطن لپاره ياره

زه گيلامن دې بې له تانه شمه
زمونږ سالاره او غمخواره ياره

بلا

کومه بلا چې مونږ په ټول جهان کې نه غوښتله
هغه بلا وزيرستان ته څنگه ورسیده

په کومه ژبه دې فتوه راکړه کافر دې کړمه
ستا اندازه زما ايمان ته څنگه ورسیده

خلوريزه

مونږ خو په مينه ورورولۍ په انسانيت ميئن يوو
کوو په نوم د افغان ناز په افغانيت مائين يوو

ای گيلامنه نه يريږود تهمت له ټاپو
هم په اسلام هم په پښتو هم په غيرت ميئن يوو

ملگري دې يوو

چې چا ته ټيټ نه شې سالاره ملگري دې يوو
 د ژوندانه په هره لاره ملگري دې يوو
 د لرو برافغان ولس يې يونوې اميد
 د قام د بڼه ژوندون د پاره ملگري دې يوو
 که ديري سختې تکليفونه راځي راځي دې
 موږ له زندان واخله تر داره ملگري دې يوو
 زمونږ وعده وه وعده ده وعده به مو وي
 تر خپلې خاورې خپل اختياره ملگري دې يوو
 د جبرائيل په وزر پټ شې په څه خو مه شې
 د گيلامن د زړه قراره ملگري دې يوو

ته څه وایي

مړه نور غږ د ازادۍ بڼه دې که ته څه وایي ؟
له دې غلام ژوند خو مرګی بڼه دی که ته څه وایي ؟

چې تیتوم یې لګوم یې د بادار په پښو کې
نو له هغې مې مات تندي بڼه دی که ته څه وایي ؟

دا ازغن تار له منځه وړل خو فرض عین دی په مونږ
خو په اټک پوخ د پوالګی بڼه دی که ته څه وایي ؟

چې د نجیب غوندې په خپله قیصه کلک ودرېږم
او چې په غاړه مې زندی بڼه دی که ته څه وایي ؟

چې په دې دومره بد وختونو کې مې هم نشو خپل
نودانیم کښ ورور مې پردی بڼه دی که ته څه وایي ؟

ای کیلا مننه په قلم خپل قام وطن وستایه
نور بس ګودر لیل منګی بڼه دی که ته څه وایي ؟

د دواړو حاجت مندیم یو مې زړه دی بل مې ځان
که گران وزیرستان دی او که گران افغانستان د

که لردی او که بر دی ورونو یو پښتونستان دی
یو تنگ یوه پښتو یو مو رواج یو مو ایمان دی

خو نن په اشارو د بل خپل سرپه کانو ولس
لر برپه کانو ولس او بر لرپه کانو ولس

هیڅ فرق مه په کې بولئ پښتون یو د لر او بر دی
که سوات که کابل جان که کندهار که پېشاور دی

چې نوم یې د پښتون وی زما ځان زما ځیگر دی
چې ژبه د پښتو وایي زما سترگې او نظر دی

راځئ پښتنو ورونو چې یو لاس شو یو لښکر شو
دوښمن ته به شکست ورکړو چې یو ځای لراو بر شو

تر کومې به په خپل منع کې جنگیرو او ژوبلیرو
چې چېرته اور بل شوی دی نو مونږه پرې سوځیرو

ویده یو د غفلت په خوب چې کله به وینسیرو
په خوله مونږه تش هسې بس له یو بل نه څاریرو

چې کوم محفل ته لاړ شې په یو بل پسې غیبت دی
په خوله دعوی د مینې کړو په زړو کې مونږت دی

چې زه پښتون یم ته پښتون یې راشه چې یو ځای شو
تینگ لاس د ورورۍ را کره را پخلا شه چې یو ځای شو

چې زه شم در ته گل ته مې بورا شه چې یو ځای شو
که زه وم مرور ته را جرگه شه چې یو ځای شو

تر خوبه په ناحقه تویه وود یو بل وینه
جوړ شوي سوداگر یو و خرڅه وود یو بل وینه

جهان ورته يو شوی پښتون هر ځای په نمبر مري
لر بر په شمالي په کابل جان په پېشاوړ مري

د دين په سر بدنام شول په نامه د ترهگر مري
څوک مري په دهماکو څوک په توپک څوک په خنجر مري

څوک جوړ ورته کافر کړي څوک طالب شي په سنگر مري
دا ولې يو پښتون د بل د لاسه په ډالر مري

د دين په مدرسو کې مو بچيان سينې پرهر مري
جهان ورپورې خاندي پښتانه په سمه غر مري

زما د جوماته امام د پاسه په ممبر مري
بس پېغلې ملالۍ مو ډلې ډلې په گودر مري

لاسونه د پښتون صبح ييگاه په وينو سره وي
زما ستا په وينو سره وي ستا زما په وينو سره وي

راځئ چې سره يو شو د جهان قيصې به پرېږدو
بس نور د شخصي گټې او تاوان قيصې به پرېږدو

يو وروڼه د پنجاب و فارسي بان قيصې به پرېږدو
چې گټې لاس ته راوړو نور د زيان قيصې به پرېږدو

چې نوې تاريخ جوړ کړو ته مې ورور زه به دې ورور شم
ای ته مې د زړه سر شه زه به ستا د سترگو تور شم

تر څو به د ملنګ پشان په يو بل در ګرځېږي
اخر وايه تر کومې به د مال پشان څرڅېږي

پښتونه لږ خو فکر وکړه ځان ته بريا د پېرې
راوړېښ شه دوست دوښمن درته ښکاره شو که پوهېږي

ټوپک يې لاس کې درکړو ما په تا ، تا په ما وژني
تيارې راخوره وي زمونږ په منع کې رڼا وژني

بيدار شه ای پښتونه لږ د ځان تاريخ تازه کړه
 جذبه دې راژوندی کړه د ايمان تاريخ تازه کړه
 محمود غزنوي د خوشحال خان تاريخ تازه کړه
 لږ بيا د ميرزا علي د ميرويس خان تاريخ تازه کړه
 د وخت دې ظالمانو ته عمر له ځان نه جوړ کړه
 د پلار نيکه پشانې بهادر له ځان نه جوړ کړه
 ته فکر وکړه ټوله پښتونخوا لمبه لمبه ده
 په ځان نه يوو خبر چې مونږه کړې څه خطا ده
 هر ځای پښتنه پېغله مهاجره په پېديا ده
 يو خدای رسول منو بل په قران مو عقیده ده
 بس ځکه نرېدلې په بارود هره کوڅه ده
 زمونږ د پښتنو نه هر ځای ډکه جيل خانه ده

بچيان ترهگر بولي دا په کوم کتاب روا ده
مسلم یمه زما د ملک نامه خو کلیمه ده

وزیره کیلامنه دا د کوم جرم سزا ده
چې فکر خان ته نه کړې اسد خپله بریاد پرې
تر کومې به د بل په اشارو باندي غولېږو

پښتون مري

هم که لر مري او که بر مري خو پښتون مري
 که طالب مري که عسکر مري خو پښتون مري
 لويه خدايه د دنيا په مخ چې چيرته
 په نامه د ترهگر مري خو پښتون مري
 که شهيد دی که مردار دی خوار پښتون دی
 که مورچل که په سنگر مري خو پښتون مري
 چيرته لار شوز ما ربه حق چران یو
 که په سمه که په غر مري خو پښتون مري
 خوک حلال شول او خوک مري په دهماکو کې
 که توپک که په خنجر مري خو پښتون مري
 گيلا من اسد خپل دې ته د پر چران یم
 که بې تنگه مري که نر مري خو پښتون مري

د ننگ ميدان

زه پښتنه يم بې ننگي نه قبلوم لاليه
د ننگ ميدان ته څنگ په څنگ درسره هم لاليه

د زرغونې انا لمسی يم ستا دعا په کار ده
د وخت ملاله يم زلمي راپاروم لاليه

الله دې نه کړي که شهيد شولې په ننگ د وطن
په تار د زلفو به کفن درته گندم لاليه

يا که ټپي شوې گيله منه خال دې ېدم په وينو
بيا به په لپو کې اوبه درته راوړم لاليه

يادونه : دا شعر شهيد گيله من د پښتو ژبې تکړه
سندرغاړې مېرمن پاولينې ته د زمزمې او سندري دپاره
پخپله لېږلی و چې د گيله من تر شهادت وروسته اغلې
مېرمن پاولينې سندره کړ او د سندري په بڼه خپور شو. ما ته
دا شعر مېرمن پاولينې راولېږه.

ذایقه

یوه داسې ذائقه شته چې هر بنده به یې څکي
بنده هم صرف نه هر یو زنده به یې څکي

د هیچا یې څکلو ته زړه نه کېږي ترڅو ده
لازمي ده مجبوري ده خامخا به یې څکي

که تنګ که بې تنګي کړې کیلامنه اسد خپله
په خپل وخت هر یو نر هر یو دله به یې څکي

ژمنه

دا درسره کړې کوم ملا د جنت ژمنه ده
دا خو جهاد نه دی اشنا دا خو ورور وژنه ده

دلته يو گلخان دی د کشمير جنگ ته ټټروهي
خپله مور يې ناسته په خيمه کېنې بې وطنه ده

دا دي بېخي دروغ چې رياست د مور مثال لري
اوه بيا پښتنو ته څنگه خپله مور دوښمنه ده

هر قوت چې وغواړي نو مریې کړي هم پریې کړي
توره د پښتون د ترهگریې نوم لمنه ده

ای خلکو قسم دی چې منظور له چا هیڅ نه غواړي
صرف یې د ښه امن خپل اولس لره غوښتنه ده

مونږه را اوچت کړ په دنیا مونږ یې کړو در په در
ای پښتنو دا د شنه او سپین بیرغ مننه ده

خان په حقه وژني تور ته تور او سپین ته سپین وایي
حکه زمانه د کیلامن نه کیلامنه ده

یادونه: گيله من د گل خان لفظ هغو پښتنو یا پښتون ته کاره
ولو کوم چې د پاکستان ائین او قانون مني او د خپلواکي او د
پښتنو واک اختیار مخالف دي او په موجوده ریاست کې د منصب
او قدرت خاوندان دي

دروازې

په جونو مو کړې بندې د مکتبونو دروازې
په تاسو دې شي بندې د جنتونو دروازې

زموږ د خویندو میندو ماشومانو په بد حال
گواه دي د پنجاب د زندانونو دروازې

وطن کې بد حالی ده بده ورځ ده وطن داره
موږ پورې په مابینام کړو د کورونو دروازې

جنت وطن یره دی خو په قدر یې پوښه یوو
خدای بندې کړې په موږ د رحمتونو دروازې

مزه د کلي نشته گيله منه اسد خپله
چې بندې کړې لالي د دیدنونه دروازې

اجل

ولا که يې نور ومنمه دا څو کيدار غل دی
زما فکر د خوشحال دی د دې فکر د مغل دی

ایمان به څنگه تېر کړې ته په زیرو ورته گورې
دا ستا په کلي کور ستا په عزت يې جوړ غوښل دی

زما فکر خراب دی که دا وخت دومره بدرنگ دی
چې کړې گيدړانو په زمرو باندې يرغل دی

ای دا مو د اسلام او د پښتون وطن دوښمن دی
هم دوی دی نړولې پېښور دی که کابل دی

خر هغه دی خو کته یې بدله ده ملگرو
دا مونږ ته پاتې شوی دا ایپي فقیر متل دی

ای راشه دا تویک کېږده خپل ورور دریاندې وژني
په خدای که دا جهاد وي دا ټول ما او تا ته چل دی

چې کوم ملا په چا باندې فتوه د جهاد ورکړه
نن هغه ملاجان هم د هغود لارې مل دی

دا نن چې ما او تا ته وایي غدار یې شریسندی
منم خوله مې د ورور ده خو اواز پکې د بل دی

پروا مه کوه حق ته به حق وایي گیلانې
هیڅوک هم نه دی خلاص چې پوره شوی یې اجل دی

د زندان كيسه

زه به تر نېمې نېمې شپې خورندوم
 لاس يو خوا سربل خوا عجيبه خورندوم
 د مخ له خوا يې د كرتونو په تارو وېلم
 شاته پر ملا يې په چيټرو او ډنډو وېلم
 خو خداى گواه دې ما په دې حال كې دا شعر ويلو چې
 زه عام وجود يم خاوري كېر مه فاني به شمه
 خو كه په تنگ د وطن مړ شوم قيمتي به شمه
 قامي لښكر ته زه له سر او ماله تېر ورگډ يم
 نو په دې نه يم چې په دار يا زنداني به شمه
 ما كه په تنگ د افغان كلكه توره وتړله
 اصلي وارث د خوشال خان او ابدالي به شمه
 كه مې دستا په شكېدلي وربل تنگ ونه كړ
 د وطن پېغلې خپل تاريخ ته تهمني به شمه
 كه د بدن وينه مې تويه شوه په حق د مظلوم
 نو گېله منه افتخار د خپل پردي به شمه
 په دې كوته كې يوه د اوسپنې چوكۍ پرته وه

په دې چوکۍ کې چا پېره زولنې پر تې وې
 بيا يې پر دغه چوکۍ وتړله سم يې بند کړم
 بېخي مې سا اخيستی نه شوه سم محکم يې بند کړم
 دغه چوکۍ له لاندې ورو ورو ګرمېده راپسې
 بوی به راتلو د تن جامه به سوځېده راپسې
 په دې چوکۍ کې لګول د برق د تار شارټونه
 د اور لمبې وې را کول به يې بار بار شارټونه
 ځينې سزاوې خو په خوله د يادېدلونې دي
 ځينې لمحې د يادېدو بيا نېدونې دي
 دوی هڅه کړه زه يې په مارانو لرمو خوړلم
 ژوندی انسان وم په ژوندون يې زه په سپو خوړلم
 يو ږيره ورسې راتلو چې خوشخبري درکوم
 نن به سهار د اذانه په وخت پانسې درکوم
 زه به خوشال شومه چې شکر دی چې ژر مړ شمه
 چې بې تنګي رانه ونه شي بهادر مړ شمه
 بس هره شپه به يې ويل چې نن تيار اوسه
 د پانسې وخت دې رانېږدې شولو بيدار اوسه

ما ته به مينه لور ماشومه لور را ياده شوله
 خود وطن به هره پوره مور را ياده شوله
 ما ويل که مرم شکر په تنگ د مظلومانو مرم
 زه د وطن په کونډو پور و یتيمانو مرم
 چې به سهار په ډيکو به يې روان کړم زه
 بس په چيترو او ډنډو به يې روان کړم زه
 سترگې مې بند په زخمي پښو به يې روان کړم زه
 له لږ مزل نه پس عجب به حادثه راغلله
 هر خوا قبرونه وو د مړو هديره راغلله
 زما وه مخ ته يې ډېر د کم عمر ځوانان ووژل
 په يو ساعت کې يې څلور پينځه کسان ووژل
 تيار يې جوړ و زه لاندې ژور کڼد ته ګوزار کړم
 دې ظالمانو په ژوندونې قبرستان ته ګوز کړم
 پاس يې په غاړه په ترلي مخ کسان ولاړ وو
 په وينو رنگ د انسانانو قصا بان ولاړ وو
 ځينو په لاسو کې گيمتې ځينو بېلچې نيولې
 ځينو زما په سر توپکې تمانچې نيولې

ویل یې اوس وایه زموږ کیسه منې او کنه
 اخري وار تنگ دی دا خپل سر دې ساتې او کنه
 خو ما ورغبر که کره چې شابسې گوزار کوئ
 ژر ژر مې ووژنئ د څه شي انتظار کوئ
 ای که ذره ذره توتیه توتیه نیم نیم شمه
 افغان پښتون یمه قسمت دی که تسلیم شمه
 بس لنډه دا چې دوی پرې پو شول چې یوه نه مني
 ای دغه ځوان په هوش خواص زموږ کیسه نه مني
 بس یو څو ساعته شوم بېهوشه زما حال بدل شو
 زما په ځان اختیار شو ختم زما خیال بدل شو
 داسې ماحول جوړ شو چې شو راسره ورور په قید کې
 زما وراره ماشومه لور او زما مور په قید کې
 له یو خوا بل خوا د چیترو او اوزونه راتلل
 مات ته د ورونو او ورپرونو فریادونه راتلل
 بس له دې وروسته چې دوی ما باندې هر څه ویلي دي
 په دې پوښه یم چې ما بد او که ډېر ښه ویلي دي
 پښتنو ورونو دا زما مختصر بیان و

دا په ما تېر په فوجي قيد کې د محشر بيان و
 خو خدای گواه چې زما سره دا قران پوره دی
 دغه قسم زما په هره يوه مېدان پوره دی
 په دې اخر وخت کې هم ما د خپل پرهر په وينو
 د تور زندان پر دېوال دغه ييت ليکلي دي چې
 (که وم ژوندی د ازادۍ د اتښن برخه به وم
 که چېرې مړ وم نو زيری مې تر گوره راوړئ)
 ځکه چې ما و خپل ولس ته په بار بار ويلی
 دا مې په شعر او په تپه کې دي په جار ويلی
 چې يا وطن او يا کفن دا مې شعار دی
 پښتانه راوينځومو دا مې کار دی
 ما قبول دي د حق لار کې په سر سترگو
 گيله مننه که زندان دی او که داری
 يادونه: په ليندۍ کې پورتنی دوه بيتونه د ښاغلي باز خان الميار دي
 چې د شهيد ارمان لوني د قبر پر دبره هم ليکل شوي دي موږ د کتاب پر
 شا پر پښتۍ هم د همدې خاص ارزښت له مخې ليکلي دي او شهيد گيله
 من هم دلته په خپل شعر کې راانگارلي دي

بغاوت

ما ته چې چا کنځلې وکړلې په تنگه د قام
هغو ته هم ما د يووالي خواست نصيحت کړې دی

دا چې پښتون په کې غلام دی دا پېڅې نه منم
ددې نظام نه مې په کلکه بغاوت کړې دی

پښتانه

پښتانه د پاکستان نه دي صاحبه
پښتانه خو پنجایان نه دي صاحبه

پښتانه د لراو برد لوی تېر دي
پښتانه یو خو کسان نه دي صاحبه

يادونه: په دې شعر کې يې اشاره هغو رياستي پښتنو ته ده چې د پاکستان له زېږېدو راهيسې د پښتنو په نوم د سياسي گوندونو مشران يا پلويان دي او د رياست په هر ظلم يې خوله گندولې او خاموش دي. نو دلته گيله من رياست ته وايي دغه کسان چې ناسو سره د پښتنو په نوم ناست دي، يوازې دوی پښتانه، نه دي بلکې پښتون قام يو ډېر لوی تېر دی او له آمو تر اباسينه ددې خطې او جغرافيه خاوندان دي.

مینه

مجبور به يم خو چې زما په مینه شک ونه کړي
لکه مورکۍ لکه پلار جان درسره مینه لرم

خلک به هر څه هر څه وايي ته گوايي په ما
افغانستانه گيله مان درسره مینه لرم

يادونه : دلته بيا هم گيله من د خپلې لهجې له مخې او د
قافيې د سمون په پار گيله من ، گيله مان ليکلی او موږ هم
پرته له لاسوهنې وليکه . بله لنډه يادونه دا ده چې د پاکستان
رياست او ادارو تل هڅه کړې او کوي چې پښتانه يو په
بل بې باوره او بد نام کړي د غورځنگ په ډبرو مشرانو او
غرو پسې يې همداسې تبليغ کاوه او کوي چې دوی د
نورو هېوادونو کسان او جاسوسان دي يعنې پاکستانيانو ته
يې ويل چې دوی د هند او افغانستان جاسوسان دي او
افغانانو ته يې ذهنيت ورکاوه چې گوندې دوی پخپله د
پاکستان جاسوسان دي . دې باريکۍ ته په کتو شهيد
گيله من وايي چې خلک يا دښمنان به هر څه هر څه وايي خو
افغانستان زه په تا مين يم .

په اور پسې شه

ستا په نه زړه شکرانه په اور پسې شه
تر مطلبه یاران په اور پسې شه

لوپته چې د ناموس یې په سر نه وي
مړه داسې پښتانه په اور پسې شه

چې د کيږي همېشه زموږ په وینو
ملکه ستا دا خزانه په اور پسې شه

چې د حق په خای کې پاتې چوپه خوله شي
دا ملک دا مولانه په اور پسې شه

میخواران چې ترینه وچې شونډې گرځي
ساقی ستا دا میخانه په اور پسې شه

گیله منه چې نگار در خخه ولاړو

مړه ږنګه شوه د نیه په اور پسې شه

یادونه: په پورته شعر کې شهید گيله من د خپلې کلیوالې لهجې له

مخې د شعر په قافیه کې مولانا د مولانه، دنیا د د نیه په بڼه ویلی

او ما هم کټ مټ د هغه د زمزمې نه همدا سې ولیکه.

جنازي

موږ به ترڅو پورې د يو بل جنازي اخلو
په پښتونخوا وطن کې هره ورځ لاسونه وينو

کله د پلار کله د مور مات اندامونه وينو
له هرې خوا د يتيمانو فريادونه راځي

د اخ ورور جانه اخ پلار جانه اوازونه راځي
د هريو کلي نه د مړو اعلانونه راځي

د لراو برافغان وطن نه ماتمونه راځي
د لوبو وخت کې وي معذور به شي بچيان د وطن

ورته بمونه خښوي څو کيداران د وطن
زموږ په غوښو يې ماره کرل سپي لېوان د وطن

خو بیا مو هم په یوه خوله نشول مشران د وطن
زموږ خو پېغلې د بابا په کورو کونډې شي

په یو بل کلي کې خیرات غواړي برینډې شي
له حیا ډکې پښتنې پېغلې سر تورې شوې

ځکه اکثره خویندې میندې مو مړې بورې شي
په یو بل کلي کې په خیرات غوښتو مجبورې شي

د سر سړي مو شول حلال د جاسوسانو په نوم
مشران مو مړه شول د غدارو کافرانو په نوم

څوک ترهگر څوک یې کره مړه د بد معاشانو په نوم
ځینې ځوانان مو په پنډو کې د زندان بندي دي

د پښتونخوا مې په زرگونو انسانان بندي دي
څوک یې ژوندي په امریکا په برطانییا خرڅ کړل

تپوس يې وکړئ جرنيلانو برملا خرڅ کړل
کلي کورونه راته رنګ کړل پنجاب

ټول تاريخي ښوونځي ځايونه راته رنګ کړل پنجاب
ښوونځي مدرسې او مکتبونه راته رنګ کړل پنجاب

گرده نړۍ کې يې په نوم د ترهګر بدنام کړو
استاد شاګرد ملا عامي او هم يې دم سره بدنام کړو

زموږ په وينو يې خپل ځان ته بللنګونه جوړ کړل
ځان ته ګوز په تور لاهور کې محلو ته جوړ کړل

درې اويا کاله شول پښتون نه يې غلام جوړ کړي
د منډي د خرڅ ليلام له پښتون جوړ کړي

موږه يې تش د ملک په نوم په لا الا غلط يوو
ډېر پښتانه يې په دا شنه سپينه جنده غلط يوو

څوک يې په پاک سر زمين او دا دا غلط یو
په دا دوه مخي رياست موږ په بيا بيا غلط، یو

نو نور خو بس دی پښتنو ځانونه وپېژني
ای مېړنو ای تنگيـالو ځانونه وپېژني

ای د غفلت په خوب ویدو ځانونه وپېژني
د تور دښمن د دې دومخې پالېسی په خلاف

راځئ چې یو شو د بنده د بنده گۍ په خلاف
ددې دښمن ددې دښمنې معاملې په خلاف

موږه او تاسو باندې کلک سپین بغاوت فرض دی
په دې محکوم وطن کې غږ د افغانیت فرض دی

په لر او بر وطن کې ټینګ ملي وحدت فرض دی
دا کار په موږ لکه پینځه وخت عبادت فرض دی

ددې غلام ابني غلام نه ازادي اخلو
راځئ د سر په قرباني نن خپلواکي اخلو

د غلامی له ژونده سل ځلې بهتر دی مرگی
د ازادی د تنگ په کار کې معتبر دی مرگی

راځئ دې کار ته اول خپله گيله من تیار دی
سبا ته هم نه ایسارېږم دا دی نن تیار یم

تاسو هم دې کار ته د تنگ په پړي ملا وتړئ
صرف په خوله نه نغدي نغدي ارادې وتړئ

ځی په لاسو کې د خپلواک وطن جندي اخلو
موږ به ترڅو پورې د یو بل جنازې اخلو

موږ به ترڅو پورې د یو بل جنازې اخلو
موږ به ترڅو پورې د یو بل جنازې اخلو

لوی افغانستان

وجود مې لوی افغانستان دی د مثال په توګه
زړه په کې پروت ملت افغان دی د مثال په توګه

دې ظالمانو په اغزنو کړنو نیم کړی دی
بیا یې په ډېر وحشت په لراو بر تقسیم کړی دی

چې د دې نیم زړه یو کېدو ته څه اقدام ونه کړو
دا خو معلومه ده چې ژوند به په ارام ونه کړو

چې وي موجود دا د تورخم تور زنځیرونه ترڅو
چې مو تر منځ وي د ډیورنډ شینګي تارونه ترڅو

کيله من وزير

نو بيا بېخي په لړ او بر امن د خدای قسم دی
په کابل جان په پېښور امن د خدای قسم دی

تاسو حساب وکړئ چې خومره غورېدلي یوو موږ
د دې بېلتون د لاسه خومره دردېدلي یوو موږ

موږ سکه وروڼه یوو دښمن سره ویشلي یوو موږ
بيا يې په سل قسمه نومونو غولولي یوو موږ

له پښتونخوا چې څوک جنت حورو غلمان ته لیري
بيا يې توپک په لاس لوی کور افغانستان ته لیري

موږ که سوځېږو که ژوبليږو خود دوی د لاسه
په لړ او بر کې وژل کېږو خود دوی د لاسه

دا چې له هر ګرنگه ولېږو خود دوی د لاسه
دا چې په وینو کې لوغړېږو خود دوی د لاسه

منځ کې بېلتون دی ورور د ورور له حاله نه خبرېږي
پلار يې د زوی مور يې د لور له حاله نه خبرېږي

نور نه تارونه منم نه يې دا پاتک منم
نه د چا توره زور اونه د چا ټوپک منم

نه يې معاهده د ډيورند نه يې گندمک منم
نه يې زنځير په تورخم نه يې په سپين بولدک منم

فقط يولوی کور له کابله تر اټک منم
دا خو په زور چا شوکولی له خپل ځان يمه زه

کنه که دلته يم که هلته يو افغان يمه زه
وزيرستان سوات پکتيکا کې مې اورونه بل دي

په لر او بره پښتونخوا کې مې اورونه بل دي
د دې اورونو مړ کېدو ته يو کېدل په کار دي

ددې اغزنو کړېنو نور له منځه وړل په کار دي
پېښتنو خو مو چې دا وړان وطن گټلی نه وي

چې مو ترڅو دشمن ته زور د مټ ښودلی نه وي
خو مو چې دا د وطن زور پرهر گنډلی نه وي

چې مو ترڅو په اټک بند دېوال وهلی نه وي
ای گيله منه تر هغې په موږ سيالي قسم دی
په افغانانو سوله امن خوشالي قسم ده

لاسونه

دا چې لاشونه یې کش کیږي په روډونو باندې
ای نړۍ والو دا مظلومه انسانان نه وینئ

ای ملایانو په برما په فلسطین ژارې خو
دا په چمن کې سره په وینو مسلمان نه وینئ

ای پښتنو سیاست والو ولې غلي ناست یی
دا ناروا وې د خدای داد یې پاکستان نه وینئ

یو سړی

هم د لردی هم د بردی یو سړی
ماته د پرزیات معتبردی یو سړی

د افغان ملت په تنگ باندې ولاړدی
د منظور پښتون عسکر دی یو سړی

سر

په خپله خاوره د پرديو زور او شر نه منم
له خدايه پرته هيڅ د سر د پاسه سر نه منم

چې پښتونخوا په کې برباده وي پنجاب اباد وي
داسې دوه مخې پاکستان په عمر بر نه منم

ويزه

په خپل وطن کې دې ويزه پاسپورټ بېخي نه منم
ته تذکره نه منې زه دې شناختي نه منم

ته چې زموږ ملي رهبر منظور پښتین نه منې
زه دې قايد اعظم علامه اقبال يو چودري نه منم

چمن

خان ملک ملا خاموش دي دا کوم تنگ دی دا کوم دین دی
د چمن خخه جوړ شوی هم برما هم فلسطین دی

د کشمیر په تنگ دي ډېرې چغې وکړلې پښتونه
نن دي وار دی ستا سکه ورور په وینو کې رنگین دی

یادونه دا څلوریزه یې د چمن غیرتي ولس د هغه اعتراض په هکله ویلې ده
چې د چمن ولس له اتو میاشتو راهیسې پرلت وېلی او د پاکستان د
حکومت هغه پرېکړه نه مني چې وایي په چمن دي افغانستان ته تګ راتګ
په ویزه او پاسپورټ شي. دا اعتراض میاشتو میاشتو ته اوږد شو او په دې
دوران کې د پښتنو ټول سیاسي قومي او مذهبي ګوندونه چې پاتې شول او
د حکومت له خوا د پرلت د ختمول په خاطر څو څو وارې په اعتراض
کوونکو ظلم زور وشو او ډېر کسان په کې شهیدان هم شول.

پوره

راشه ويده دي ڏي ڪرم پيه سڀين سڀين مڙوندونه ياره
ڊپر به دي ڪري وي پيه سره رمل خوبونه ياره

ڊپر ڇي شپي ورڇي دي ڪري ٽپر ڇي واخ اي
ڇي درته جور ڪرمه د زلفو بالبنستونه ياره

شوند ڇي دي وڇي دي پاسته لاس دي تغمي تغمي دي
زما نازڪه ياره و زما نيازينه ياره

پيه تسلي مي بنڪلوه پيه دا نازڪ انتڪي
ڇي رنگ مي نه ڪري دلندي زني خالونه ياره

دومره دوه دري کاله دي ڇنگه ٽپرول پيه سفر
پيه ما خو سور اور وي له تا پيغير وختونه ياره

ته راته غلی شه لالیه زړه مې ډک دی درته
چې درته ووايم د سوي زړه حالونه ياره

وگيله منه سر مې کېږده د زلفوپه بالېست
زه به څار څار کړم ته وایه راته شعرونه ياره

يادونه ددغه شعر په کره والي کې، اغلې مېرمن نوښايې اشنا او ښاغلي
عاشق الله فرياد مرسته کړې ده

رسل په عربي کې شگو ته وايي او ددې شعر له داستانه د گيله من د
سامري ستړي او په سرو شگو کې د مزدوري سخت ژوند ښه اټکلولای

يوره

روڅه چې ويود دې کم په سپين سپين مرمندينه يوره
 ډيروو دې کړي وي په سره رامل خويينه يوره

ډيري شپې وريځې وو دې تيرې وي شوکيري وځاي
 چې ديرته جور کمه دې زلفې بولشتينه يوره

شوندې دې وچي دي پوسته لوس دې دوغمې دوغمې دي
 دې مونوزکه يوره وه دې مونيازينه يوره

په تسالي مې كوشالاوه په دا نوزك اټنگي
چې ږانگ مې نه كښې دې لنډې زنيې خولینه يوره

دامره دوه درې كوله دې څرگې تيراوړل په سفر
په موخو سيريوروي دې تو بغير واختينه يوره

ته روتا غلاي شه لاليه زړه مې ډاك داي دیرتا
چې دیرتا اويائم دې سوي زړه وولینه يوره

وه گيلامنه سرمې كشيده دې زلفان په بولشت
زه وو څار څار كه او ته ويايه ارتا شعرينه يوره

شعر

د غلامی له ژونده سل ځلې بهتر دی مرگی
د ازادی د تنگ په لار کې معتبر دی مرگی

راځئ دې کار ته اول خپله گيله من تيار دی
سبا ته هم نه ايسار پرم دا دی نن تيار یم

تاسې هم دې کار ته د تنگ په پري ملا وتړئ
صرف په خوله نه نغدي نغدي ارادې وتړئ

ځی په لاسو کې د خپلواک وطن جندي اخلو
موږ به ترڅو پورې د یو بل جنازې اخلو

بغاوت

ما ته چې چا کنځلې وکړلې په ننگه د قام
هغو ته هم ما د يووالي خواست نصيحت کړې دی

دا چې پښتون په کې غلام دی دا بېخي نه منم
ددې نظام نه مې په کلکه بغاوت کړې دی

پښتانه

پښتانه د پاکستان نه دي صاحبه
پښتانه خو پنجایان نه دي صاحبه

پښتانه د لرو او برد لوی تېر دي
پښتانه یو څو کسان نه دي صاحبه

یادونه په دې شعر کې یې اشاره هغو ریاستي پښتنو ته ده چې د
پاکستان له زېږېدو راهیسې د پښتنو په نوم د سیاسي گوندونو
مشران یا پلویان دي او د ریاست په هر ظلم یې خوله گندلې او خاموش
دي نو دلته گيله من ریاست ته وایي دغه کسان چې تاسو سره د
پښتنو په نوم ناست دي ، یوازې دوی پښتانه ، نه دي بلکې پښتون قام
یو ډېر لوی تېر دی او له امو تر اباسینه ددې خطې او جغرافیې خاوندان

دي

مینه

مجبور به يم خو چې زما په مینه شک ونه کړي
لکه مورکي لکه پلار جان در سره مینه لري

خلک به هر څه هر څه وايي ته گوايي په ما
افغانستانه گيله مان در سره مینه لرم

يادونه دلته بيا هم گيله من د خپلې لهجې له مخې او د ق فې د
سمون په پار گيله من . گيله مان ليکلی او موږ هم پرته له لاسوځني
وليکه بله لنډه يادونه داده چې د پاکستان رياست او ادارو تل غټه
کړې او کوي يې چې پښتانه يو په بل بې باوره او بد نام کړي د غورځنگ
په ډېرو مشرانو او غړو پسې يې همداسې تبليغ کاوه او کوي يې چې
دوی د نورو هېوادونو کسان او جاسوسان دي يعنې پاکستانيانو ته
يې ويل چې دوی د هند او افغانستان جاسوسان دي او افغانانو ته يې
ذهنيت ورکاوه چې گوندې دوی پخپله د پاکستان جاسوسان دي نو
دې باريکۍ ته په کتو شهيد گيله من وايي چې خلک يا دشمنان به هر
څه هر څه وايي خو افغانستان زه په تا مين يم

به اور پسې شه

ستا په نه زړه شکرانه په اور پسې شه
 تر مطلبه یاران په اور پسې شه
 نو پته چې د ناموس یې په سر نه وي
 مړه داسې پښتانه په اور پسې شه
 چې د کيږي همپشه زموږ په وینو
 ملکه ستا دا خزانه په اور پسې شه
 چې د حق په ځای کې پاتې چوپه خوله شي
 دا ملک دا مولانه په اور پسې شه
 میخواران چې ترینه وچې شونډې گرځي
 ساقی ستا دا میخانه په اور پسې شه
 کیله منه چې نگار در خخه ولاړو
 مړه ښکته شوه د نیه په اور پسې شه
 یادونه په پورته شعر کې شهید کیله من د خپلې کلیوالې لهجې له
 مخې د شعر په قافیه کې مولانا د مولانه ، دنیا د د نیه په ښه ویلی او
 ما هم کټ مټ د هغه د زمزمې نه همدا سې ولیکه.

قام سره

په ژوند هم د خپل قام یم هم به مرم د قام سره
تر هر سنگر تر هر دگر به هم د قام سره

چا ته به سر تیت نه کرم نه خرڅ او نه به دار شمه
وعده مې ده په قران لاسونه بدم د قام سره

او نه مې په زندان او دار هیڅوک تم کوی نه شي
بېخي بې اندازې مینه لرم د قام سره

په هره خوشالی د قام د زړه نه خوشالېږم
بس خدای گوا شریک یم په هر غم د قام سره

وزیره گيله منه د افغان په نوم دې مرشم
د مرگ پس چې یادېږم چم په چم د قام سره

قسم

قسم په خدای تا لکه ځان لکه ایمان گرانه وم
 قسم په خدای تا لکه لوی افغانستان منمه
 او چې زما وطن ته بد امنی راوړي جنگونه راوړي
 نه سعودي منمه نه داسې پاکستان منمه

گل خان

چې د مار نه زهر اویاسي ماهي شي
 د پښتون نه چې تنگ اویاسي گل خان شي
 څوک چې سر لکه منظور په وطن شیندي
 نو هغه سړی د ټول ولس جانان شي

جانان

د جانان مثال د درې رنگه ییړغ دی
 تورې سترگې شینکې خال سره یې لبان دي
 له دې سړې خولې دې واړه صدقه شه
 هغه ټول چې غلامان د پاکستان دي

تېبېزه

په وطن هر سړی درد یې
 سړی خو یو ځلې مړ کیږي
 خو په خپل قام دې قربانی یې
 بنځه په هر سړي کونل یې
 سړی هغه دی چې پرې خاوره کونډه شینه

ملت مې لراو بر افغان دی
 په قام وطن مې ځان قربان دی
 خیر که په برخه مې زندان دی
 سپین مخ دې لوی افغانستان دی
 دا تورې زلفې دی بیرغ باد رپوینه

زما ارمانه خدای دې جور کړه
 رنځور جانانه خدای دې جور کړه
 مرم بې له تانه خدای دې جور کړه
 افغانستانه خدای دې جور کړه
 چې هر پښتون درته پرانیستې تنی دینه

پنه یار مې سختې نه لورېږي
 خوپه خپل قام مې زړه بدیږي
 که لالی مري که بندي کیږي
 که تور وريل مې میرا تیري
 په وطن جنگ دی جانان نه ایسارومه

قام کې بې تنگه خلک کم شه
 زموږ د دښمن په کور ماتم شه
 د پښتنو دښمنه سم شه
 په تا مې بیا خولگی قسم شه
 په وطن تنگ و تا په کور کول خوبونه

د گلو بنار يې بختوره
 خدای خو دې مه کړه د نظره
 زما زړگي زما ځيگره
 ځکه بنا پسته يې پېښوره
 چې له کابله مرور درته رايځينه

په جار نعرې د لراو برکړه
 يو کابل جان بل پېښور کړه
 ځان انقلاب ته برابر کړه
 ته د منظور خولۍ په سر کړه
 زما به ملي پيرغ په سروې دربه شمه

د گيله من وزير جانانه
 زخمي زخمي وزير ستانه
 نور شې ازاد له دې بلانه
 راجور شې لوی افغان ستانه
 چې روژه مات مو د کابل په اذان شينه

خیر اوس که بد شي او که ښه شي
 د قام په تنگ دې هر څه وشي
 څوک دې قیدیان شي څوک دې مړه شي
 رهبره وار دې خطا نه شي
 تر شا دې پېغلې پښتنې ولاړې دینه

که کلک پښتون شوې کلک افغان شوې
 د پښتنو سره روان شوې
 نوزما خان زما جانان شوې
 که د وطن په نوم قربان شوې
 په تار د زلفو به کفن ډرته گندمه

هغه خپلواک ژوند مو گند پر شو
 په وطن بیا مغل چاپېر شو
 د پلار نیکه تاریخ مو هېر شو
 وار د نجیب د پگړۍ تېر شو
 نور پکتیاوال دې پگړۍ نه په سره وینه

زما جانانه خفه نه شې
 زموږ گلستانه خفه نه شې
 له ځانه گرانه خفه نه شې
 وزیرستانه خفه نه شې
 د میرزا علي بابا بچيان به دې گټينه

له ستني ووتلې تاره
 په ملا مات شوی یې چناره
 څومره مې وکړې انتظاره
 ته چې راځې له کندهاره
 زه به چمن ته له چمپیل سره درځمه

دا مې یقین دا مې ایمان دی
 هدف مې لوی افغانستان دی
 زما ترې سراو مال قربان دی
 یار له کابل څه رادوان دی
 ما په تورخم ورته نیولي دي کلونه

په پښتو جنگ دی پاتې نه شې
 قومي غورځنگ دی پاتې نه شې
 ژوند مو بدرنگ پاتې نه شې
 په وطن ټنگ دی پاتې نه شې
 زغملی نه شم د همخولو پیغورونه

زما اوستا ترمنځه خنډ دی
 ځکه د دواړو ژوندون شند دی
 زړه مې د تورو وینو ډنډ دی
 پوزه دې کرښه د ډیورنډ ده
 سره انتګي دې لراو برافغانان دینه

ستا په بهلتون دومره غمجن یمه چې حد نه لري
په غمجن زړه داسې خوږمن یمه چې حد نه لري

په کرغېړنو او اهزنو کړېښه و بهله یاره
دومره دې تېری د دیدن یمه چې حد نه لري

کله ترهگر شهید او کله مهاجر او غدار
دومره ذلیل په خپل وطن یمه چې حد نه لري

د پښتنو په قتل عام خاموش ملک او ملا
له تاسې دومره گيله من یمه چې حد نه لري

که یې په مینه کې په دار هم شمه پروا نه لري
په پښتون قام داسې مښ یمه چې حد نه لري

د باچا خان امر ماتېږي کنه خدای گواه دی
نور دومره تنگ له دې دشمن یمه چې حد نه لري

د پښتنو حیا لوټېږي او زه چې خوله ناست یم
زه **گيله من** دومره ډارن یمه چې حد نه لري

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library